

Reflex 5. årg. nr. 19, oktober 2012 57nord.dk

Kolofon for tidsskriftet Reflex

Reflex er et tidsskrift med digte, artikler om lyrik, anmeldelser og andet som måtte interessere digtere og lyrikelskere.

Reflex er et ikke-kommercielt tidsskrift som udgives af poetklubben 57° Nord.

Reflex is a Danish non-commercial e-zine with and about poetry. The e-zine is made by the poet club 57° Nord.

Ansvarshavende redaktør: Jan Nygaard
Redaktion: Kell Ivan T Thygesen og Jan Nygaard

Reflex udgives i PDF-format. Sættes op i Adobe InDesign. Indlejrede fonte i PDF'en er mac-udgaver. PDF'en er velegnet til print, men kan indeholde indlejrede medieobjekter med lyd/filmklip. Det anbefales at åbne filen direkte med den nyeste Adobe Reader.

Copyright 57° Nord 2012, hvor andet ikke er markeret på siden.

Kontakt: reflex@57nord.dk
<http://57nord.dk/tidsskrift.php>

ISSN: 1903-0738

Indhold

Dette nummers digtere

- 2 Kamal Ahmane (sidst med i nr. 18)
- 3 J Nyd (sidst med i nr. 18)
- 5 Poul Lynggaard Damgaard (sidst med i nr. 18)
- 7 Levi Christiansen (første gang med i Reflex)
- 10 Peter Dyreborg (sidst med i nr. 18)
- 11 Anni Birgit Sørensen (sidst med i nr. 18)
- 14 Peter Breum (sidst med i nr. 14)
- 16 Kell Ivan T Thygesen (sidst med i nr. 18)
- 17 Luchessi Montecillo (sidst med i nr. 17)
- 19 Kristine Sejr (sidst med i nr. 18)
- 21 Tine Grandjean (sidst med i nr. 16)
- 24 Søren Gehlert Schmidt (sidst med i nr. 18)
- 26 Rune Kjær Rasmussen (første gang med i Reflex)
- 29 Poul Høllund Jensen (sidst med i nr. 18)
- 30 Bar de Dunst (sidst med i nr. 18)
- 31 Don Key Shot (sidst med i nr. 18)

Grafik

Forside Kell Ivan T Thygesen (foto)
Kolofon Jan Nygaard
Bagside Kell Ivan T Thygesen (foto)

Indlejrede medier

Sider som har 'film-ikonet' indeholder filmsekvens

Sider som har 'højtaler-ikonet' indeholder lydsekvens

Sider med 'hånd-ikonet' indeholder web-link i værket/præsentationen

Mediesekvensen afspilles ved klik på billede/teksten på selve siden

Kan afspilles i Adobe Reader 9.0 og senere udgaver

Når Jasminen dufter af moskus

Lange pjuskede skæg
brød ud i lys lue
og spredte en hørm
af moskus
skarp som en barberkniv

De frarøvede revolutionens
og forårets stråleglans
i Tunesien, Egypten og Libyen
målets substans
slående diskrepans

Jasminen mistede duften
salafismen gik i luften
skræmt fra vid og sans
en mørk fremtid i møde
i et uvejsomt øde
hvor
liv, kunst og skulptur
musik, teater og kultur
mavedans, poesi og litteratur
langsomt kommer til
at smelte i islamisternes planer

Livets svorne fjender
der godt kan lide
død og krig
de håner kvinden
der smiler
kvinden uden slør
kvinder der er fri
og kvinden der tør

Rettigheder vil de blæse på
hun skal undertrykkes
tildækkes fra top til tå
og hendes skønhed skal skjules
mellem væggene

Lyset skal formørkes
mørket skal forgudes
viden skal forbydes
ignorancen skal helliggøres
og demokratiet skal knuses

Sponsorerede af forbenede konger og emirer
der nulrer deres kæder
og uden blusel spankulerer
på vestens røde løber

Petrodollar

Ødsel med penge
i indoktrineringens øjemed
diktatur og tortur
dødsdømmer en aktivist for menneskerettigheder
som sultestrejker og kæmper mellem liv og død
mens Formel 1 pynter tyranniets gader
og ørkesløse drømme
falmer i golfens trofaste væbner

Lad os bare nyde livet og svire
vores haramiserede fornøjelser

Social mobilitet

de grædende børn står der
og ser dumme ud
i blokkens opgang på trappeafsatsen
mellem anden og første
parat til noget
chancen
de mange muligheder
i den vide verden
eller ...

det er ikke unormalt
at færdselsskilte flygter

der er egentligt ret roligt på trappeopgangene
her er man i fred for bilisterne
men der er stadig en del fodgængere

Broernes hastighed

Forunderlige hindringer i grene
er vejen til minareter over
byen i fordoblinger.

Nanoslag i skala skraverer søerne
i ruiners indhold tømt i byernes
hullede systemer.

Stjålne gavle

Det bliver i nuet for metoders vaklen i robuste
stunder afviklet i trodsige systemer. Fragmenters
tilsynekomst i strukturer får de etablerede mønstre
til at blegne i slukkede stjerner på et tæppe af dioder i
gaderne foldet ud langs gitre for låste nætter i små diamanter.

Trinenes efterspørgsel

Model af verden i rørte vande er skålens indhold,
når aften munder ud i solens mure, drukket i
cirkler af slukkede udsigter. Trapperne er porøse
mod månen, mens byernes spejling holdes i et
åndedrag. Stedet er trekanter uden fodfæste.

Det gælder

Det gælder

Vinduespartiet var beklædt med farvet
cellofan, hvilket øgede mystikken, når
man gik forbi cyklen i rummet, og det
til sidst blev et formål i sig selv. På det
seneste har jeg mødt personer, som
kommer gående med et hjul i hånden,
og jeg står tilbage med erindringen om
den dag, hvor cyklen blev stillet udenfor.

Rød

At være klemmt inde
Inde bag kroppene, og blodet. Blod
RØD. En rød cirkulering som når
helt ud i fingrene.
Sådan må rosen føle sig før farven
rød trækker sig ind i bladene og
bløder dem op. Jeg kender denne venten,
hvordan kroppene falder ind i
bestemte bevægelser
De bevæger sig ind i sig selv. Inde i
et bevægende jeg. En begyndende
bevægelse inde i et indre jeg. Inde
i et jeg fyldt med blod. Inde
i et RØDT jeg. Inde i et jeg
der stadig venter.
Rosenbyer vokser inde bag
 huden og slår knopper
på knoglerne. Byer i rød. Byer i
rod, og byer fulde af navne vi kunne
bo i, men få at føle os hjemme i.
Sådan må rosen føle sig:
Navngivet af mange

Morgen

Udenfor min dør visker juniregnen
stille morgenen frem / Byens stjerner
står stadig henkastet på himlen
og skriver noget sort ind i søvnen
Lygtepælene skærer skam ind i
øjnene på os alle / Uniformeret i gaden/
i blankpolerede støvler og smil
brænder de byens bænke sorte
på syvende time
Knuste flakser vækker gadens hunde
og hundser køteren frem
i huden på os
Mine sommerhænder har glemt din
januar-krop, som den eneste
(og set i bakspejlet: at du var
den eneste der ikke var det)
De begravnes under sommerkjolerne
og fingrene spirer en smule i juniregnen

Når jeg drømmer

Når jeg drømmer lægger jeg
mig ind i andre verdner, fulde af
nye byer der banker og spraglede sprog
der snakkes / Jeg gør mig fremmed i
min egen søvn og når jeg drømmer
drømmer jeg dit bankende blod
ud på de gyngende gader
I takt med den cirkulerende varme
som når helt ud i øjenkrogene /
i bykrogene og bymidterne
Når jeg drømmer slår vi hul
på huden for at kigge ned
under huden med blottede blå
årekanaler og blod der løber
ud i åbne sår

Under byer med øjne, som
dryppende løber ud i de
københavnske tåre-kanaler
og under bagtanker der sætter
sig i barndommens baggårde
på kroppe uden ar /
For selv når jeg drømmer glemmer jeg
ikke, at alt inden i mig, ikke
længere rør noget inden i dig

Bag vores kroppe

Mine hænder har sprog.
Det slår sig fast i dine tanker
Farver din bevidsthed med små
næveslag af løgne. Jeg hoster blå
Misunder din måde at komme videre på
Bag vores kroppe. Er der det
som ikke er krop.
Bag vores hud. Er der det
som ikke er hud.
Det der holder fast på det hele

Byen

Byen er levende
når jeg med benene solidt placeret i
vildtkastede skygger
og øjnene smidt ud over glemte smil
bevæger mig ind mod gaderne
Byen er levende
når kroppene står på hovedet
og samtalerne væver sig ind og ud
af hinanden
Vi husker enkelte ord. Jeg skriver bryst.
Byen er levende
Når folk bryster sig i tusinde farver
og taber det hele i en grå nat
mens folk kigger på fremmede kroppe
fordi de mangler hår på brystet
Byen er levende
mens træerne falder af bladende
og vi med hjertet på hånden
træder forkert i ordene
og vender vrangen ud på det vante
Er byen levende
når dagen i morgen findes
hos hende der forlod mig i går?

Poetry slam "Abstand" by Peter Dyreborg (in German), live in Kiel, June 2012

peterdyreborg Abonner 32 videos ▾

He does not speak German

0:03 / 4:11

Denne video er offentlig.

Kan lide Kan lide Føj til Del 25 visninger

Offentliggjort klokken 17/08/2012 af [peterdyreborg](#)

<http://www.peterdyreborg.com> - poetry slam-poem "Abstand" (på dansk "Afstand") by Peter Dyreborg. Live at Kieler Woche, Kiel, Germany, June 2012. Peter Dyreborg performs in German (but he does not speak German (at all)). Translation by Maj-Britt Haack, proofreading Björn Högsdal, Stefan Schwarck and Mareen Bruns. Pronunciation-coach Julie Otzen. Filmed by Frank Langmack. For Swedish-version (and Peter Dyreborg does not speak Swedish either) go to: <http://youtu.be/kMbH-lcl1I>

Kategori:
[Underholdning](#)

0 kan lide dette, 0 kan ikke lide dette

Kisteglad for livet.

Roser er røde,
livet er en dans
på marcipanlagkage.
Sommetider synker du i
til knæene.
Klapsalverne
er uophørlige.

Smerterne bærer vi
inden under huden.

Trætheden
pakkes i lufttætte kister.

Hittebarnet.

Flagrende i vinden
kom mindet pludseligt.
Med et stormkast.
Hun greb det i sin ene hånd
ud af den blå luft.
Heldigvis forstod hun dets sprog.
Mindet havde sin historie at fortælle.
Hun valgte at lytte.
Til den indtrængende vedholdende stemme.
Trods hidtil glemt
og dog velkendt livs-parti
tog hun den løsrevne hjertebid til sig.
Som et barn man trygger sine arme om.
Et forældreløst barn,
der ikke hører hjemme nogen steder.
Nu havde hun fundet det,
og der var noget ved dets ansigt,
som mindede hende
om en side af sit eget væsen,
en del af sig selv som
hun længe ikke havde mærket.
Der var bid i den vind.

Mene Tekel.

Så du ikke skriften på væggen?!

Med et glemslens øje på vagt
glider den hvide måge hastigt forbi
på regndisens tågeskyer
bevinget synger den sin sang.

Med svanesangens vemodige triste toner
lyder den hvide fugls sorte farvel
gennem den fri himmel...

som barnegråd lyder dine skrig.

Din verden er delt.

Med ringmærket er du kendt
for de, som ved, hvad det betyder.

Dine dage er talte.

Nu høres et ekko.

Nu høres et ekko
vækker en vemodig genklang
i hjertets dyb.

Som et ekko
fra den fortid,
der aldrig var.
Et ekko fra den drøm,
du troede,
du levede i.
Som et ekko
danser håbet i vinden,
hvisker
med kærlighedens stemme
om natten,
der forvandles
til en lysende morgen,
hvisker;
dit liv, det er nu...

Døren.

Døren var lukket,
han bankede på.
Indefra hørtes sukket,
døren gik op.

Døren åbnedes helt,
han trådte på trinnet.
Verden var ikke mere delt,
et skridt over tærsklen.

Døren blev smækket i,
han var fanget derinde.
Var alt mon nu forbi?
Rummet blev større.

Døren til en anden verden var fundet.

VITAM CONSILIO

den første trosartikel
forudsætter din totale undertrykkelse
af mindst ét andet menneske

den anden
dikterer din diskretion

tredje artikel beskriver
i umisforståelige vendinger hvad
det hele koster

den fjerde
angiver din nabo

under den femte angives du
af dine børn
om du har nogle
eller ej

den sjette er tom

den syvende dikterer
at der er større vægt bag den
på grund af dens numeriske placering

den ottende
var en misforståelse
fra starten

niende artikel
indeholder nøjagtig
hvad du forventer

den tiende er denne

den elvte
er usædvanlig

den tolvte giver dig
præcis den pligt hvis fordring
du er mindst tilbøjelig
til at adlyde

den trettende
viser dig vejen
gennem skyerne

den fjortende drikker
kaffe i mørket og
kan derfor ikke se

den femtende ligger
uudnyttet hen på grund af et
for længst glemt tabu

den sekstende
minder dig om hvor
dit laveste punkt ligger
på en klar dag

den syttende byder dig
ikke at brække skallen
på universets insekter

den attende
giver dig ret

den nittende
er en hymne i mol
uden tekst

den tyvende
får dig til at læse
igen

Skabermærket

Fader min!
Du som kastede os
ud af Paradis.

Broder min!
Du som trodser mig
moders kærlighed.

Jeg frembærer dig
jordens sæd
forædlet i mit ansigts sved
under den hede sol.
Væksten har jeg gjort
stærkere, fyldigere
og mere mangfoldig,
at det kan bringe
vore kroppe
energi
til endnu mere arbejde.

Jeg forventer mig
mere respekt
for min utrættelige kamp
og kompromisløshed.
Tegn har jeg tolket
i deres ydre udtryk,
så vi kan genkendes,
og deraf sejre
over enfolds
inerti
af forstemmende dovenskab.

Du må mig medgive
at jeg har lært
dig godt at kende.
Jeg er Kain,
og jeg
kan hvad jeg vil.
I dit billede skabt
jeg slægter dig på
så lad os ikke
være fjender.

Jeg må dig medgive,
at du har lært
Ham godt at kende.
Du er Abel,
og du
taler hans ord.
Som selvvalgt pave
du hæder og ære
nu uretmæssigt
her høster.

Fader min!
Du som kastede os
ud af Paradis.

Broder min!
Du som trodser mig
moders kærlighed.

Hvorfor elsker du mig
ikke?
Mit had til dig vokse.

Derfor må jeg slå dig
ihjæl!
Du høstseglet mærke.

Mens familien samlet
i mørket
forsøgte
frygten dulme,
som dine keruber
på dit bud
indgød dine børn,
mine forældre,
de der ud af angst
blindt i fællesskabets lys
gav mig livet
til denne
ufuldkomne verden.

Men en brodermorder
på slagmarken
fornedret
vreden forvandt,
da Vor Skaber
bød ham gå,
mærket med hans fred
på sin pande,
for at finde sin vej,
blindt i skaberværkets ånd
bagom livet
i denne
dødelige verden.

Om vore viljer
atter sones
åbner vi porten
til det gamle Eden.

Om vore veje
atter mødes
bygger vi broen
til den nye Stad.

LIFE = LOVE

Life as a speeding bullet
blood as flowing time

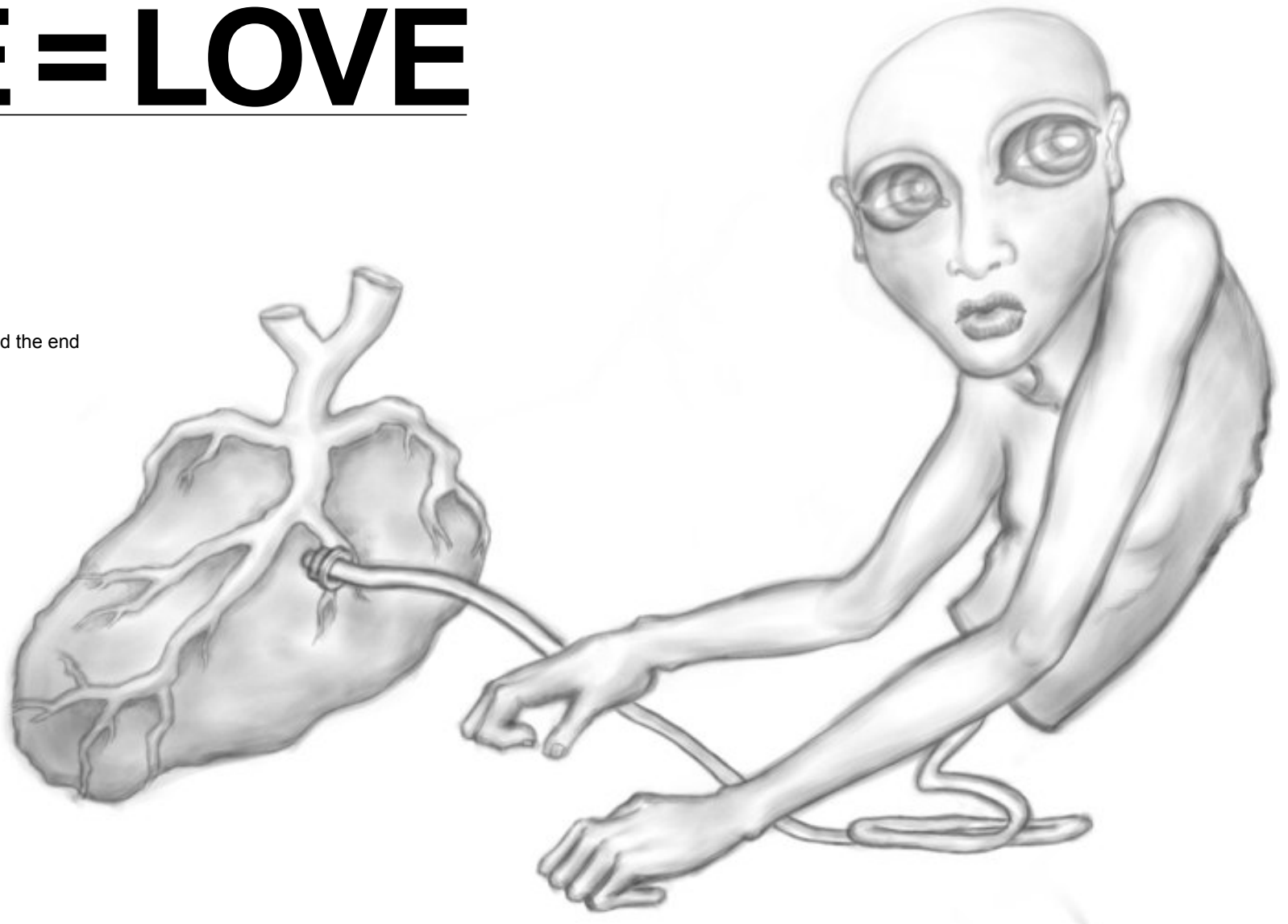
The heart is the beginning and the end
The pulse is a silent melody
transmitting in sonic morse

The music fills every space
Even in silence
there is no emptiness

We are singular strings
in the eternal wave

Love is a frequency
beyond definition
it exists unconditionally
and on its own terms

Life
is love
itself

THE FEEBLE MIND

WE ARE BODIES OF WATER

Studies show the effect of the mind on the structure of water molecules

INTELLECT AND INTUITION

Why do we praise the intellect so?

If I were empty
I could be molded as it were fit

would it give you more peace
if we were neither happy or sad?

Should we eliminate all discrepancies?

What is normal
and what is an anomaly?

I KNOW NOTHING

I can hypothesize
but the shortest distance
to any destination
is action

Speaking of peace
does not bring it about
Speaking of oneness
does not rid the individual of ego

The dismantling of the ego
is an individual process

Individuality must be subjected
to the illusory extremes
of norm and singularity
contained within the single mind
to create the fear of losing self

Self exists regardless

But what the self is...

Is the self how we are perceived
is it how we ourselves perceive
or is it both and a third

Reality differs from one to the other

As I am speaking to you
we share this physical space
but I am one fragment of the world
a world contained within myself
speaking to other worlds

I cannot assume your conditions

I can sense
recognize
evaluate
ponder
interact
but I am not the world within you

WE ARE LIKE CELLS WITHIN THE SAME BODY

CONSTANTLY INTERACTING

permeating each other
in our endless separation and unison

All that separates us is an outer shell

WE ARE bodies of water FILLED with CONSCIOUSNESS

The mind is like a rite of passage
our maze
in which we toy with the fabric of existence
multiple timelines converging at a single point
whilst we delude ourselves into linearity

LIFE IS now THE UNIVERSE is NOW

tomorrow may not exist in this form

We are not here for ourselves alone
we are not here by our own will

Nature is beyond our feeble attempts
at subjugation
and she is running out of patience

Forbundet

Evigt forbundet
er jeg med dig
om jeg vil det eller ej
er min sjæl omkring dig
hvor end du går
om du vil det eller ej

Kærligheden lyser rødt

Min tryghed
findes hos dig
under din sjæls ramme
rummer du mig
og kærligheden lyser
den røde
farve af tryghed

Som nu

Om du er her eller ej
kan jeg mærke dig,
her,
som nu
hvor mit hjerte banker
og du lukker mig ind.

Lyden af melankoli

Lyden af melankoli
du er væk
jeg længes
efter hvad ved jeg ikke
jeg er jo lige her

Altid

Jeg så det i dine øjne
jeg så din kamp
gjorde den min
så du kunne se, hvad du ikke turde
kærlighed er ren
og jeg var,
og er
altid....

Salt

Din saltkrystal
livets kald
Sydet af grund og vand
iboende klodens historie
Ioniske kræfter som binder og bygger
smerter, smelter og splitter
Uselvisk aromatiserer
fremmes de søde, de stærke de bitre
i mundens symfoni vi kysser
skyer af drømme
Når du knuser og drysser
de fine krystaller
som falder
mod bladgrønt og jordiske rødder
ophøjer livets
materiens føde
En verdens fortælling
saltet, et mineral
fremført i en hellig gral
Om end kun i nøjsomme doser
Splintret på knivens æg
det renser, elektrificerer
saltet beliver
mit sår
din sjæl
vor jord

Granatæble

Nuvel, det puniske blanke æble
skabt af den himmelske Gud.
Jeg ser han forstod sig på pragt
i frugtbarhedens kernevælde.
Små hvide frø, smukt de er klædt
i kongens rubinrøde svøb.
Skær nænsomt dens hårde skind,
åbenbar dens saftfulde kød!

Lyt, granatæblefrugtens kald;
"Forlad dig had og misundelse".
Mærk dig dens blodrøde dråber,
indfarver havet når solen står op
Paradisfrugten vækker dit venus
som den jordiske dronnings kraft,
presser det vigende forår til jords
sommer transformerer blomst til frugt.

Spis nu af den purpurrøde skal,
kerner forunderligt smælder.
frigiver livets bittersøde saft,
fortæller vor cyklus' historie
Nærer dine mundhulesanser,
styrker saften og kraften i dig,
vækker hjertets dybeste sandhed,
samler hver eneste verdens-tro.

Tulipan

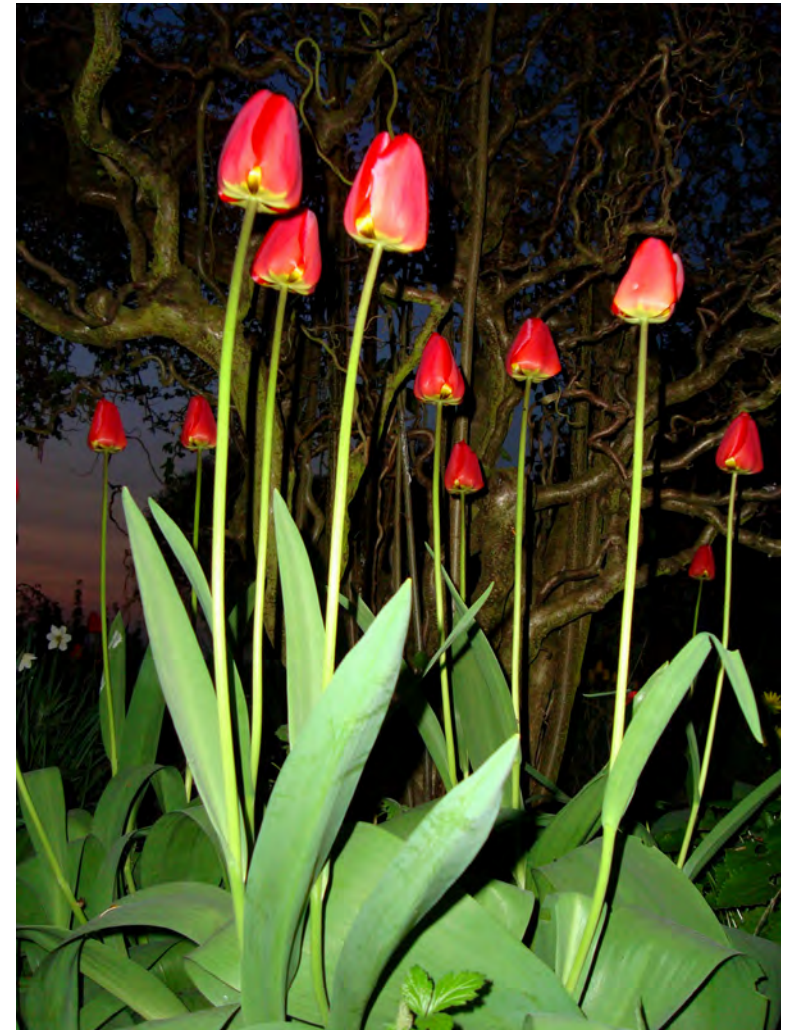
Du bor i jorden jeg så flygtigt strejfer
når omgivelserne finder det nødvendigt.
Min vejtrækning gisper, hurtige skyer
der reflekterer lys i aftenduggens perler
blokerer i tætte tågefulde nætter
som jeg ved snart letter,
endelig, letter

Gennem dig rækker jeg stille ud,
efter det åndedrag du byder mig,
trækker over min jord, blandt alfe
og den blomsterklædte troldemor
danser for mine genfødte trin.
Og jeg véd at det er rigtigt at jeg er her,
endelig, véd...

Du er stammen i skovens blodbøg
Dine rødder og grenenes greb
din skygge, din hvislende krone.
Inderst inde, saftfyldte årer.
Jeg tilnærmer mig, tilegner mig, dig
holder fast så jeg ved at vi er her,
endelig, vi...

Din tulipan på vej fra sit skjul
skyder sig ind i denne, min, verden
jeg lader mig drages af dens støv
ånder tungt, i dens udspring
Jeg gyder min væske så du kan gro
for evigt vokse i blomstens pragt,
endelig, blomst...

Jeg plukker igen og igen
fremelsker tulipanens knopskud.
Lader dem springe og blomstre,
bløde blade, driver dråber af dug.
I min næringsrige jordiske hule
spredes den glødende pollen,
endelig, glødende...

#

manus

Du sidder på en bæk i en gårdhave på universitetet. Det støvregner, ret behageligt. Du åbner et manuskript ved at løsne en elastik.

Det starter sjovt og du kan egentlig godt se, at netop dette manus appellerer meget bredt. Allerede i kapitel 2 skifter du mening. Det er meget mærkeligt, mærkeligt som i David Lynch.

Små, digtagtige tekster er spredt over de næste næsten 500 sider af bogen, det hænger slet ikke sammen. Du overvejer, om forfatteren pludselig er blevet stærkt psykotisk midt under udfærdigelsen af sit manus? Helt skørt.

På de sidste 250 sider skifter stilen igen. En klar, letflydende prosa, som cirkler om en kvinde - små, elegante ciseleringer, men kun når det er nødvendigt.

Du har simpelthen aldrig læst noget lignende og skal lige til at ringe til din chef, da du bemærker, at det er blevet meget mørkt og køligere omkring dig.

Du prøver at røre ved gelænderet. Det er som om det forsvinder mellem fingrene. Eller er det dig?

Du kan selv være et manuskript.

#

scratch

Vi lykkes med mindre end først antaget. Så må vi lave vores 'verden' om. Verdenen føler sig underligt tom. Kvadratroden af 9 er minus 3 og 3, jeg snubler lige midt i en omkamp med en bræ.

Vi lykkes med mindre end antaget. Det kradser i udkanten af din eneste verdens ikke-glemte scene. Det kradser i efterladt uld i øvelokalet. Det kradser i højttalerne som om nogen tog juletræet med.

Vi lykkes med mindre det kradser.

#

græs

Dig og græsslåmaskinen. Som om I går i eet. Et, to, tre, græsslåmaskine. Rrrr. Rrrr. Rrrr. Sår kommer der engang. Du ræser rundt i haven. Det er vildt med dig & din græsslåmaskine.

Efter 3 uger bliver den skubbet bagerst i redskabsskuret. Så finder du på noget nyt. Nu er det vist noget med nailpolish.

Det er rart, at der er forsvarsmekanismer nok til et helt liv. Noget blinker i bunden af brønden.

Et åndedrag af fortolkning

Jeg læser med hele kroppen,
har gang i lungerne helt ude i
fingerspidserne, falder med ind i
den menneskelige historie og har
collager af sårskorper/
store bregneblade side om side i rygraden,
vindetrapper er mit åndedræt,
der er grene i håndfladerne,
de splitter ikke vores træer ad,
for de er vokset helt ind i kødet på
den eksistentielle smerte:
en af de bygninger livet har at kaste
et ekko af kærlighed ud fra,
den luft der ligger som skum,
den luft der kommer ind fra under hånden:
haspen.

Arkiv af blikke

Mine øjne
er anarkistiske sår.
De heler kortvarigt
I mødet med et skræmt blik,
et blik der kender sig selv
og derfor flakker af betændelse.
Mine arkiver
af arrede løfter.
De springer læk
i meningen med sig selv.

Fårene tæller

Det er tilbage.
Ikke pludseligt.
Hånden holder sig lidt hæmmet.
En kulde viser sig pletvist frem under en baldakin.
Jeg rører ved den mest fremmede del.
Ryggen, om ikke andet består. En insisteren på
at mere bliver sagt, om det der slynges ud
uanset det langsomme tempo
eller den elegante bro,
der ligner en lys fletning,
solhvirvlende.

Hvordan grunden forsvandt vides ikke.
Og at savnet slår sine folder
langs med så elektriske hegn
er også udenfor visheden.
Mens fårene ser på,
drøvtyggende,
på markerne
vi skubber imellem os.

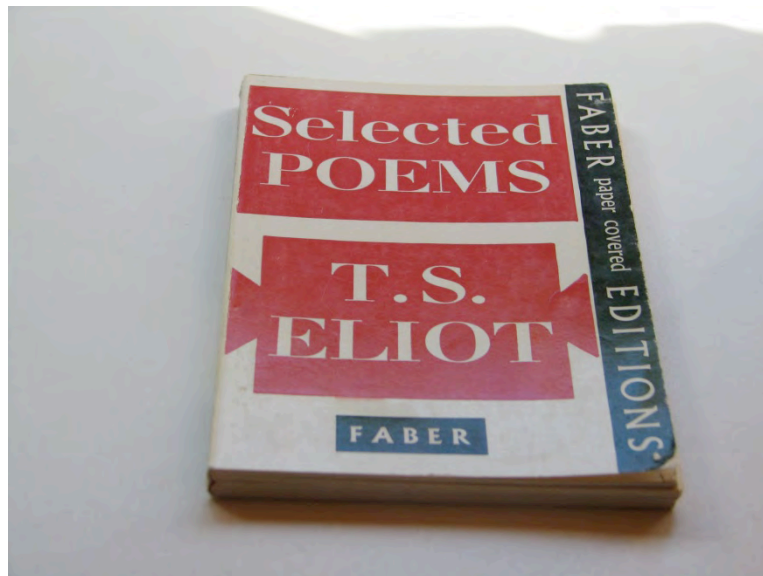
Søvn i øjnene og baghovedet allerede
taget op af sin drøm.

I strømpefødder uden at være tiltrukket
af noget.
En auktion over tid.

Formodninger der pensles ud
over kanten af låsen.
Jeg forstår først og fremmest,
mere og mere,
positioner og sorteringen derfra.

Vi mødes og tester dagsformen med en finger i puden

Fra bagsiden af min indsamling hænger spindelvæv,
det ligner slapt umotiveret sengetøj, uredte skygger
at forveksle med tidsnød,
og jeg rydder aldrig op
hverken oppe eller nede,
jeg ligger blændet i kælderen med gråvej
i kinderne, i kvistene,
knurhårene ligger i en bunke
sammen med støvet og stilen,
det pusler i alle brikker,
så trætte kan de tråde altså være,
så bedrøvede kan de ben altså dingle,
på gynger af auktioner,
nu så lang tid efter
i ekkoet fra hvert hammerslag
står luften ud med sin rustning
og hullerne i kødet er ikke
specielt barmhjertigt,
også derfor jeg ikke tror
på den slags skaben,
mønsteret er forsvundet fra vævet,
enhver teori: et komma, en krog,
det er aldeles befriende
i hele sin foruroligende kontrakt.

Den gode læge
udskriver recept
på sex og T.S. Eliot

Kussen er moderne
The Love Song of J. Alfred Prufrock
viser autoritativ forståelse
for mænds flerumættede misere

Mon

1984,

Y2K

og nu

d. 21.12.12.

Mon vi overlever?

Og udkommer Reflex nr 20 mon

21.12.12?

Mon ikke?

Jorden er giftig - Min Dulcinea 1

Jeg havde vendt mit racerstyr om, så jeg kunne sidde mere strunk og tilbagelænet end normalt.

Det hjalp både på min 'easy-rider' attitude og samtidig på de alt for korte haser, der trækker hoftebenet bagud, som efterfølgende strækker lændesvajet ud. De forhindrer mig samtidig i at gå og løbe optimalt, og det endte med en tidlig diskusprolaps i teenageårene.

Måske var det grunden til at jeg var meget langt tid om at komme ned fra træerne, hvor jeg havde mit kongerige og tilbragte meget af min tid, svingende mig frygtløst fra gren til gren og trætop til trætop. Fra træerne hoppede jeg ned på ryggen af en cykel, hvor jeg de næste 6 år kørte min hjemby tynd som bybud.

Tiden på hjul sluttede med et år på en udboret knallert, som afleverede mig på knæene, da lænden reagerede med kuldekramper og den omtalte diskusprolaps som gennem godt to år hindrede min førlighed.

Sjæleligt kom jeg også for alvor ned på jorden da jeg forlod min barneskole, hvor jeg havde nydt en lang række privilegier. Jeg blev som den eneste fra min klasse indstillet til at begynde på et gammelt gymnasium i en nærliggende by, i en breaking ny tid, hvor det netop var "Easy Rider", der prydede væggen hjemme på værelset.

Nu var det Sydfyn der stod for. Det var anden gang indenfor et halvt år at jeg var der (og til nu de eneste to). Tidligere var jeg inviteret til nytårsfest i et kollektiv, hvor genstanden for den anden tur også var inviteret, men hun meldte afbud på selve dagen.

Der fandt jeg mig selv efterfølgende vågne nytårmorgen i kollektivets kælderlejlighed, sammen med en anden kvinde, hvor jeg hørte oplæsning af 'Den blå fugl' og senere så 'Tryllefløjten' i TV. Den fik mig til at huske at jeg var kommet galt i byen. Men "If U can't get the one U love, ..." og det havde været et exceptionelt belastende år, 1974, hvor jeg ikke havde haft mig selv på dagsordenen ret mange gange.

Cyklen havde jeg samlet af brugte, og enkelte nye, stumper i det halve værelse af en 4 1/2 værelses på 3. sal på Østerbro i København, hvor jeg var flyttet i eksil, da jorden under mig var blevet for giftig i Jylland.

Jeg havde, efter nogle år som fysisk og følelsesmæssig 'krøbling', hvor jeg havde lukket mig selv inde/ude fra samfundet, atter svunget mig op i 'træerne', nu der var vokset en underskov af ideologier og levestilsskaber op ved siden af de gamle, som knagede gevaldigt.

Min indgang/ udgang åbnede sig, da det gamle samfund, som jeg oplevede det, kørte mentalt af sporet. Jeg havde efterfølgende konfronteret den landsdækkende fjerde magt, der, igen som jeg erfarede det, var blevet taget som gidsel

Don Key Shot

og landet i en psykotisk afmagt, de ikke kunne slippe fri af.

For mig at se, havde de ikke noget valg (hvis min diagnose var korrekt), men jeg var spændt på deres reaktion. Ville de gribe den 'løkke', jeg tilbød dem, og hvem skulle hænges op i den.

Til min tilfredshed blev den grebet, dog ved samtidig at kompromitere mig og afsløre mit navn, trods jeg havde ønsket anonymitet.

Det var det offer jeg måtte acceptere, trods det afstedkom en ny identitetskrise, 'fra asken til ilden', da person og myte ikke kunne gå overens, hverken hjemme i Jylland eller på udebane i København. Jeg var tvunget til at pendle efter eksilet med lav profil, da jeg stadig havde brug for en jordforbindelse, om kun til låns.

Min første reaktion havde dog ikke været eksilet, men et forsøg på at finde en platform, hvor jeg endnu engang kunne konfrontere problemet, og nu personligt, da ingen af de 'berørte' parter kunne/ ville strække sig til mere end et hav af mere og mindre direkte hentydninger og sympatitilkendegivelser.

Determineret mødte jeg op til et 4 ugers højskolekursus i Nordjylland med undertitlen 'Religion eller politik'. Jeg ville søge eller evt selv fremprovokere en reaktion, og følge op på den detroniserede statsminister Anker Jørgensens bekendelser i et stort interview i Aktuelt, hvor han erkendte problemet med at tale

sammenhængende og bevare masken, mens tæppet rykkes væk og et mere og mindre hjernedødt, alkoholiseret bagland spøger i hovedet på en.

Hvor længe det tog at køre fra København til Sydfyn med fuld oppakning, husker jeg ikke præcist, men jeg havde en punktering og sikkert en overnatning på vejen.

Straks jeg ankom kørte jeg til den adresse jeg havde fra tidligere, for at få at vide at sagens genstand ikke boede på adressen mere, men nu i et lille stråtækt hus i nærheden. Forøvrigt var hun bortrejst, men ville komme hjem 3 dage senere.

Det første jeg så i bussen fra stationen til højskolen var en rød træsko, der for enden en farvestrålende strikket sok, stak ud fra sædet to rækker foran mit. Der var noget der umiddelbart sagde mig, at den træsko ikke var der tilfældigt.

Jeg tænkte at det måske var en af skæbnen - eller som jeg yndede at udtrykke mig dengang - forsynets ledetråde/ trædesten jeg kunne/ skulle bruge, men ikke at det var et tilstundende 'Water-fall' i form af min Dulcinea.

Jo, træskoens ejer skulle samme sted som jeg, og med samme revolutionerende hensigter, men med en komplet anden dagsorden. Det var hendes 18 års fødselsdag og hun var kommet hidkaldt af kursets hovedoverskrift:

"Fremtidens økologiske jordbrug".

Don Key Shot

Jeg må også have ramt noget i hende, for hurtigt kom gulerødderne i baggrunden. Dette må også tilskrives den ekspertise der var hidkaldt som underviser. Manden havde dyrket biodynamiske grøntsager i 40 år, og var sig helt bevidst om de oversanselige kræfter, der var involverede i dette og i alle andre forhold i livet.

Han blev et medie for vores tanker og bekræftede os gang på gang i at intet var tilfældigt, og det nye fællesskab overskyggede snart, hvad vi hver især individuelt var kommet for.

Efter blot 2 dage samlede vi holdet for under trygge forhold at kunne fortælle og tale ud om vores baggrund og hvorfor vi var kommet på holdet. Dette også for at lægge en distance til det eksisterende forløb på skolen, som var ledet af fællesmøder og ideologier udarbejdet på Tvind. Her havde jeg og min nye sjæleveninde hurtigt markeret os som 'ikke troende' i marxistisk proletardiktatur..

Som opfølgning på seancen hængte hun et lille skilt op, hvor hun havde skrevet nogle personlige ord, der givet i en ekstrem situation havde åbnet hendes øjne for en ny verden: "Inderst i alting er alting".

Jeg havde ligeledes haft en 'åbenbaring', men de magiske trylleord for min trancendens var "Det er samme flip, bare på teknisk forskellige planer", og altså at der er en indre sammenhæng i mangfoldigheden som er grænseoverskridende.

Troskab mod dette er det, der betyder noget, og ikke maskerne, som alle er spin. Perfektion i spil og spin er timelige, og dermed blindgyder.

Min livsgåde blev løst, og jeg kunne/ skulle, efter et par års 'selveksklusion', atter med oprejst pande blande mig i samfundslivet. Jeg havde brudt imagekodekset, men endnu ikke lært at kontrollere/ leve med min nu afvæbnende ærlighed. Du skal have en maske, om kun til låns.

Jeg forstod af hendes historie, at hun var en person, der gik direkte på og i alle, med hvad hun havde (træsko), og at en baggrund i et socialt belastet miljø og nogle stærke personlige (par)forhold havde ført til, at hun var blevet anbragt hos en plejefamilie på Sydfyn, som gjorde i økologisk jordbrug.

Her, eller fra anden side, havde hun fået den kongstanke at fremtiden ville være et bisamfund, med en stærk dronning og et harem af droner og en helt masse arbejdere. Hvem der skulle være dronning, blev der ikke talt om.

Dette kolliderede med at jeg ville bruge opholdet til en politisk markering, og at jeg ikke på det tidspunkt (om nogensinde) ville deltage i en dronekapflyvning. Og omsværmet var hun. Og ikke mindre efter at der kom nye kursister til midtvejs, som kun deltog i 'efter'spillet. Og verden ventede jo udenfor, rundt om hjørnet.

Fortsættes...

